

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-6S/183/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021201101
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Ondrejková
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1021201101.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

BA-6S/183/2021

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Ondrejkovej a členov senátu Mgr. Miroslavy Fodor (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Mgr. Juraja Štorcela, PhD., v právnej veci žalobcov: 1. Dopravný podnik Bratislava, akciová spoločnosť, so sídlom Olejkárska 1, Bratislava, IČO: 00 492 736, 2. Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom Primaciálne námestie 1, Bratislava, IČO: 00 603 481, obaja zastúpení: Hillbridges, s. r. o., so sídlom Gorkého 4, Bratislava, IČO: 36 799 327, proti žalovaným: 1. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, Bratislava, 2. Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska 8, Bratislava, obaja zastúpení: Martin Pavle s. r. o., so sídlom Pribinova 4, Bratislava, IČO: 36 860 450, v konaní o preskúmanie zákonnosti opatrenia žalovaného v 2. rade označeného ako „oznámenie o možnosti predkladania žiadostí o poskytnutie finančného príspevku v rámci projektu „PRVÁ POMOC“, opatrenie 3.1: Prístup uchádzačov o zamestnanie a neaktívnych osôb k zamestnaniu, vrátane dlhodobo nezamestnaných a osôb, ktoré sú vzdialené od trhu práce, ako aj miestne iniciatívy v oblasti zamestnávania a podpora mobility pracovnej sily č. 20/2021/§54-PP, aktualizácia č. 19“ zo dňa 29. apríla 2021 a opatrenia žalovaného v 1. rade označeného ako „oznámenie o zamietnutí poskytnutia príspevku“ zo dňa 04. mája 2021, takto

rozhodol:

BA-6S/183/2021

I. Správny súd v Bratislave žalobu žalobcu v 2. rade o d m i e t a .

II. Správny súd žalobu žalobcu v 1. rade v časti týkajúcej sa opatrenia žalovaného v 2. rade označeného ako „oznámenie o možnosti predkladania žiadostí o poskytnutie finančného príspevku v rámci projektu „PRVÁ POMOC“, opatrenie 3.1: Prístup uchádzačov o zamestnanie a neaktívnych osôb k zamestnaniu, vrátane dlhodobo nezamestnaných a osôb, ktoré sú vzdialené od trhu práce, ako aj miestne iniciatívy v oblasti zamestnávania a podpora mobility pracovnej sily č. 20/2021/§54-PP, aktualizácia č. 19“ zo dňa 29. apríla 2021 o d m i e t a .

III. Správny súd žalobu žalobcu v 1. rade v časti týkajúcej sa opatrenia žalovaného v 1. rade označeného ako „oznámenie o zamietnutí poskytnutia príspevku“ zo dňa 04. mája 2021 z a m i e t a .

IV. Žalovaným v 1. a 2. rade súd právo na náhradu trov konania voči žalobcom v 1. a 2. rade n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Žalovaný v 2. rade vydal dňa 29. apríla 2021 opatrenie označené ako oznámenie o možnosti predkladania žiadostí o poskytnutie finančného príspevku v rámci projektu „PRVÁ POMOC“, opatrenie 3.1: Prístup uchádzačov o zamestnanie a neaktívnych osôb k zamestnaniu, vrátane dlhodobozamestnaných a osôb, ktoré sú vzdialené od trhu práce, ako aj miestne iniciatívy v oblasti zamestnávania a podpora mobility pracovnej sily č. 20/2021/§54-PP, aktualizácia č. 19“ (ďalej aj „opatrenie žalovaného v 2. rade“). V danom opatrení odkázal na schému štátnej pomoci pre dočasnú pomoc na podporu udržania zamestnanosti a podporu samostatne zárobkovo činných osôb v období situácie spôsobenej nákazou COVID-19 č. SA.56986(2020/N) v znení Dodatkov č. 1 a č. 2 evidovaných Európskou komisiou pod číslom SA.59280 (2020/PN) a SA.62004 (2021/N) (ďalej len „schéma štátnej pomoci“). Ako právny rámec označil § 54 ods. 1 písm. e) zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o službách zamestnanosti“) s uvedením účinnosti od 01. apríla 2021. Ako hlavná aktivita projektu je uvedená realizácia aktívneho opatrenia na trhu práce podľa § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti, v rámci ktorej boli realizované 4 opatrenia, medzi nimi aj opatrenie č. 3 nazvané „podpora zamestnávateľov zasiahnutých mimoriadnou situáciou“ (ďalej aj „opatrenie č. 3“).

2. Oprávneným žiadateľom vo vzťahu k opatreniu č. 3 je zmysle napadnutého opatrenia žalovaného v 2. rade zamestnávateľ (okrem subjektov verejnej správy), vrátane SZČO, ktorá je zamestnávateľom, ktorý v čase vyhlásenej mimoriadnej situácie udrží pracovné miesta aj v prípade prerušenia alebo obmedzenia svojej prevádzkovej činnosti alebo poklesu tržieb. Za zamestnávateľa na účely opatrenia č. 3 sa považuje právnická osoba, ktorá má sídlo alebo sídlo svojej organizačnej jednotky na území Slovenskej republiky, alebo fyzická osoba, ktorá má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt a ktorá zamestnáva fyzickú osobu v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu; organizačná zložka zahraničnej právnickej osoby alebo zahraničnej fyzickej osoby s pracovnoprávnou subjektivitou, ktorá je oprávnená podnikáť na území Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu; právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá vykonáva činnosti podľa tohto zákona, najmä sprostredkovanie zamestnania za úhradu, dočasné zamestnávanie, podporované zamestnávanie, poskytovanie odborných poradenských služieb, vykonávanie vzdelávania a prípravy pre trh práce pre uchádzačov o zamestnanie, pre záujemcov o zamestnanie a pre zamestnancov na území Slovenskej republiky. Žiadateľom o príspevok mohol byť len subjekt, ktorý vznikol a začal prevádzkovať svoju činnosť najneskôr k 01. februáru 2021. Ako neoprávnení žiadatelia sú označené jednak subjekty verejnej správy, ktorými sú právnické osoby zapísané v štatistickom registri organizácií, ktoré sú zaradené v sektore verejnej správy v súlade s európskou metodikou ESA 2010 ustanovenou Nariadením EP a Rady (EÚ) č. 549/2013 z 21. mája 2013 o európskom systéme národných a regionálnych účtov v Európskej únii, a rovnako aj spoločnosť s ručením obmedzeným, ktorá nemá zamestnancov.

3. Žalobca v 1. rade doručil dňa 30. apríla 2021 žalovanému v 1. rade žiadosť o poskytnutie finančného príspevku pre zamestnávateľov v čase vyhlásenej mimoriadnej situácie, núdzového stavu alebo výnimočného stavu a odstránením ich následkov v rámci projektu „PRVÁ POMOC“ - opatrenie č. 1, opatrenie č. 3A, opatrenie č. 3B podľa § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti (ďalej aj „finančný príspevok“) vzťahujúca sa na mesiac február 2021 (ďalej aj „žiadosť žalobcu v 1. rade“). K žiadosti bolo pripojené oznámenie žalobcu v 1. rade k podanej žiadosti o poskytnutie finančného príspevku adresované Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, v zmysle ktorého žalobca v 1. rade podal predmetnú žiadosť s vedomím, že podľa údajov Štatistického úradu Slovenskej republiky je zaradený medzi subjekty verejnej správy, pričom zastával názor, že finančná pomoc by mala byť poskytnutá všetkým prevádzkovateľom osobnej verejnej dopravy.

4. Žalovaný v 1. rade opatrením označeným ako „oznámenie o zamietnutí poskytnutia príspevku“ zo dňa 04. mája 2021 (ďalej aj „opatrenie žalovaného v 1. rade“) oznámil žalobcovi v 1. rade, že jeho žiadosť o poskytnutie finančného príspevku pre zamestnávateľov v rámci projektu „PRVÁ POMOC“ - opatrenie č. 1, opatrenie č. 3A, opatrenie č. 3B sa zamietá z dôvodu, že je neoprávneným žiadateľom. Uviedol, že neoprávneným žiadateľom sú subjekty verejnej správy. Konštatoval, že subjekty verejnej správy sú právnické osoby zapísané v štatistickom registri organizácií, ktoré sú zaradené v sektore verejnej správy

v súlade s európskou metodikou ESA 2010 ustanovenou nariadením EP a Rady (EÚ) č. 549/2013 zo dňa 21. mája 2013 o európskom systéme národných a regionálnych účtov v Európskej únii.

II. Žaloba

5. Včas podanou žalobou sa žalobcovia v 1. a 2. rade domáhali zrušenia opatrenia žalovaného v 2. rade označeného ako „oznámenie o možnosti predkladania žiadostí o poskytnutie finančného príspevku v rámci projektu „PRVÁ POMOC“, opatrenie 3.1: Prístup uchádzačov o zamestnanie a neaktívnych osôb k zamestnaniu, vrátane dlhodobu nezamestnaných a osôb, ktoré sú vzdialené od trhu práce, ako aj miestne iniciatívy v oblasti zamestnávania a podpora mobility pracovnej sily č. 20/2021/§54-PP, aktualizácia č. 19“ zo dňa 29. apríla 2021, a to v časti opatrenia č. 3 (podpora zamestnávateľov zasiahnutých mimoriadnou situáciou) v rozsahu slovného spojenia „okrem subjektov verejnej správy“ pri vymedzení „zamestnávateľa“ a stanovenia nasledovnej podmienky: „Neoprávneným žiadateľom sú subjekty verejnej správy. Subjekty verejnej správy sú právnické osoby zapísané v štatistickom registri organizácií, ktoré sú zaradené v sektore verejnej správy v súlade s európskou metodikou ESA 2010 ustanovenou Nariadením EP a Rady (EÚ) č. 549/2013 z 21. mája 2013 o európskom systéme národných a regionálnych účtov v Európskej únii.“ Domáhali sa tiež zrušenia opatrenia žalovaného v 1. rade označeného ako „oznámenie o zamietnutí poskytnutia príspevku“ zo dňa 04. mája 2021, vrátenia veci na ďalšie konanie a priznania náhrady trov konania. Vo vzťahu k napadnutým opatreniam namietali nesprávne právne posúdenie vecí, nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, ako aj vydanie daných opatrení na základe neúčinného právneho predpisu.

6. Preskúmateľnosť opatrenia žalovaného v 2. rade v správnom súdnictve vyvodzovali z čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava SR“). Uviedli, že opatrenie žalovaného v 2. rade bolo vydané ako aktívne opatrenie na trhu práce v zmysle § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti, pričom na príspevky z tohto opatrenia majú s poukazom na § 70 ods. 6 zákona o službách zamestnanosti a contrario zamestnávateľa právny nárok. Preto považovali za zrejmé, že opatrenie žalovaného v 2. rade má dopad na práva fyzických a právnických osôb uchádzajúcich sa o podporu. Zároveň konštatovali, že opatrenie žalovaného v 2. rade nie je všeobecne záväzným právnym predpisom a vzhľadom na všeobecný okruh jeho adresátov nejde ani o individuálny správny akt, a teda ide o tzv. hybridný správny akt, keďže svojou povahou spĺňa charakteristiky takéhoto aktu vymedzené Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“ alebo „Ústavný súd“) v jeho rozhodnutiach (nález sp. zn. I. ÚS 354/08-50 zo dňa 22. januára 2009, uznesenie sp. zn. IV. ÚS 466/2020 zo dňa 24. septembra 2020, rozhodnutia vo veciach sp. zn. I. ÚS 210/2021, I. ÚS 435/2020, II. ÚS 454/2020, III. ÚS 386/2020 a ďalšie). V súvislosti so žalobnou legitimáciou uviedli, že ukrátenie práv žalobcu v 1. rade postupom žalovaných je jednoznačné a priame, keďže mu nebol priznaný finančný príspevok na udržanie zamestnanosti. Domnievali sa, že žalobca v 2. rade je opatrením žalovaného v 2. rade rovnako dotknutý na svojich právach v dôsledku nemožnosti zmiernenia dopadov pandémie COVID-19, pričom zastupuje všetkých obyvateľov Bratislavy, ktorí sú ním rovnako dotknutí, resp. diskriminovaní.

7. Poukázali na skutočnosť, že jedným z predpokladov oprávnenosti na príspevok podľa opatrenia č. 3 je podmienka, že zamestnávateľ nemôže byť tzv. subjektom verejnej správy v rámci metodiky ESA 2010 (ďalej len „podmienka oprávnenosti“), ktoré nastavenie je podľa ich názoru (i) z hľadiska zamýšľaných dôsledkov nesprávne a (ii) nevyplýva ani zo schémy schválenej Európskou komisiou. Upozornili, že zaradenie žalobcu v 1. rade medzi subjekty verejnej správy je iba štatistickým úkonom z hľadiska vykazovania verejných financií a neznamená to, že by bol orgánom verejnej moci. Vylúčenie obchodných spoločností vo vlastníctve samosprávy z oprávnenosti na daný príspevok označili za nepochopiteľné, keďže štát im nijako inak neprispieva na udržanie zamestnanosti a sú tak odkázané na podporu od samosprávy. Arbitrážnosť podmienky oprávnenosti videli v tom, že v mestách, v ktorých miestnu dopravu zabezpečuje dopravný podnik v súkromnom vlastníctve, štát túto miestnu dopravu podporí a naopak v mestách, v ktorých miestnu dopravu zabezpečuje dopravný podnik vo vlastníctve samosprávy, nedôjde k žiadnej podpore.

8. Súčasne namietali, že podmienka oprávnenosti nevyplýva zo schémy schválenej Európskou komisiou ani z ňou určeného národného právneho rámca, ktorý predstavuje zákon o službách zamestnanosti, zákon č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy v znení neskorších predpisov,

nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1303/2013 zo 17. decembra 2013, ktorým sa stanovujú spoločné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde, Európskom poľnohospodárskom fonde pre rozvoj vidieka a Európskom námornom a rybárskom fonde a ktorým sa stanovujú všeobecné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde a Európskom námornom a rybárskom fonde, a ktorým sa zrušuje nariadenie Rady (ES) č. 1083/2006 a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1304/2013 z 17. decembra 2013 o Európskom sociálnom fonde a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1081/2006. Konštatoval, že vláda Slovenskej republiky (ďalej len „vláda SR“) prijala osobitné obmedzenia, ktoré nie sú uvedené v schéme schválenej Európskou komisiou, keď dňa 31. marca 2020 uznesením č. 178/2020 schválila návrh podmienok projektu podpory udržania zamestnanosti v čase vyhlásenej mimoriadnej situácie, núdzového stavu alebo výnimočného stavu a odstránením ich následkov s tým, že podľa prílohy materiálu je oprávneným žiadateľom zamestnávateľ (okrem subjektov verejnej správy), ktorý v čase vyhlásenej mimoriadnej situácie, núdzového alebo výnimočného stavu udrží pracovné miesta aj v prípade povinnosti prerušenia alebo obmedzenia svojej prevádzkovej činnosti na základe opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky.

9. Nesprávne právne posúdenie videli v tom, že obaja žalovaní uplatnili voči žalobcovi v 1. rade podmienku oprávnenosti, ktorá nevychádzala zo schémy schválenej Európskou komisiou a ani z príslušného právneho rámca. Uvedené považovali nielen za nesprávnu aplikáciu právneho predpisu, ale predovšetkým za zneužitie pôsobnosti a prekročenie rozsahu správnej úvahy zo strany žalovaných, ktorí si svojvoľne do schémy pomoci zaviedli zákonom nepredpokladanú, neodôvodnenú a diskriminačnú podmienku oprávnenosti. Zároveň namietli, že samotná podmienka oprávnenosti zavádzajúca nerovnosť medzi žiadateľmi o príspevok na základe ich vlastnickej štruktúry predstavuje porušenie základného ústavnoprávneho princípu rovnosti (čl. 12 Ústavy SR), porušenie základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 Ústavy SR) a základného práva podnikat' (čl. 35 ods. 1 Ústavy SR), a preto by mala byť zo strany správnych súdov zrušená ako protiústavná. K porušeniu ústavného princípu rovnosti podľa nich došlo v dvoch základných rovinách: (i) priama diskriminácia a nerovnaké zaobchádzanie medzi rôznymi dopravnými podnikmi (zamestnávateľmi) iba z dôvodu ich vlastnickej štruktúry a (ii) nepriama diskriminácia a nerovnaké zaobchádzanie medzi jednotlivými obyvateľmi z dôvodu ich trvalého pobytu.

10. Žalovaným okrem toho vytkli, že napadnuté opatrenia v rozsahu podmienky oprávnenosti nie sú riadne, dôkladne a presvedčivo odôvodnené, keď nie je zjavné, na základe akých dôvodov žalovaní uplatňujú namietanú podmienku oprávnenosti. Boli tiež toho názoru, že do úvahy prichádza aj zrušenie napadnutých opatrení z dôvodu ich vydania na základe neúčinného právneho predpisu, keďže neexistuje žiadny účinný právny predpis, ktorý by ustanovoval podmienku oprávnenosti spôsobom, akým ju uplatňujú žalovaní.

III.

Vyjadrenia žalovaných

11. Žalovaný v 2. rade sa k správnej žalobe písomne vyjadril v podaní zo dňa 09. septembra 2021, v ktorom navrhol žalobu zamietnuť. Poukázal na skutočnosť, že jeho povinnosťou podľa § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti bolo v spolupráci s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky podľa podmienok schválených vládou SR schváliť nimi nastavený projekt, a preto napadnuté oznámenie žalovaného v 2. rade z oprávnených žiadateľov vylučuje zamestnávateľov, ktorí sú subjekty verejnej správy. Tvrdil, že nemal inú možnosť (ani žalovaný v 1. rade), ako rešpektovať vládou SR schválené podmienky v spojení s § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti a ustanovením čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

12. Žalovaný v 1. rade vo svojom písomnom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 10. septembra 2021 žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Zastával názor, že postupoval v konaní o žiadosti žalobcu v 1. rade v súlade s podmienkami vymedzenými v opatrení žalovaného v 2. rade. Uviedol, že dňa 30. apríla 2021 mu bola doručená žiadosť žalobcu v 1. rade o poskytnutie finančného príspevku spolu s listom označeným ako „oznámenie k podanej žiadosti o poskytnutie finančného príspevku“, v ktorom žalobca v 1. rade vysvetľoval podanie svojej žiadosti napriek tomu, že je subjektom verejnej správy. Z uvedeného je podľa jeho názoru zjavné, že žalobca v 1. rade si pri podávaní žiadosti bol vedomý skutočnosti, že je vzhľadom na podmienky vymedzené v opatrení žalovaného v 2. rade neoprávneným žiadateľom, nakoľko je subjektom verejnej správy. Keďže žalobca v 1. rade so žiadosťou predložil aj oznámenie k

žiadosti, považoval odôvodnenie poskytnuté v napadnutom opatrení žalovaného v 1. rade vzhľadom na všetky okolnosti za postačujúce.

IV.

Ďalšie podania účastníkov konania

13. Žalobcovia sa k vyjadreniu žalovaného v 2. rade vyjadrili v replike zo dňa 28. septembra 2021. Mali za to, že žalovaný v 2. rade sa nevyjadril ku skutočnej právnej podstate podanej žaloby, t. j. k namietanému nesúladu s Ústavou SR, ktorá je nadradená nad akúkoľvek zákonnú právnu úpravu alebo akékoľvek uznesenie vlády SR. Navyše vyjadrenie žalovaného v 2. rade podľa ich mienky nepriamo potvrdzuje, že si je vedomý diskriminačného charakteru právnej úpravy, podľa ktorej postupoval.

14. V replike zo dňa 02. novembra 2021 sa žalobcovia vyjadrili k vyjadreniu žalovaného v 1. rade. Podotkli, že ani žalovaný v 1. rade sa nevyjadril ku skutočnej právnej podstate podanej žaloby, t. j. k namietanému nesúladu s Ústavou SR.

15. Žalovaný v 2. rade sa v duplike zo dňa 07. marca 2023 vyjadril k replike žalobcov zo dňa 02. novembra 2021, pričom sa pridržiaval svojho predchádzajúceho vyjadrenia. Poukázal na rozdiely medzi súkromnými subjektami a subjektami verejnej správy sú na úrovni personálnej, majetkovej, v systéme riadenia, aj hospodárenia. Mal za to, že subjekty verejnej správy, zabezpečujúce verejnú dopravu, nemajú rovnaké postavenie ako subjekty v súkromnom vlastníctve, zabezpečujúce verejnú dopravu, a preto nemožno hovoriť o diskriminácii žalovaných zo strany vlády SR. Podotkol, že žalobca v 1. rade je financovaný z rozpočtu žalobcu v 2. rade, ako aj zo štátneho rozpočtu prostredníctvom nenávratných finančných príspevkov (rovnako tak ďalší dopravcovia, ktorí sú subjektami verejnej správy). Upozornil, že žaloba smeruje len proti časti opatrenia žalovaného v 2. rade, v čoho dôsledku má pochybnosti o procesnej bezvadnosti takejto žaloby, ako aj o možnej vykonateľnosti potenciálneho rozhodnutia správneho súdu, resp. o právomoci správneho súdu takéto rozhodnutie vydať.

16. Žalobcovia sa v podaní zo dňa 31. marca 2023 vyjadrili k duplike žalovaného v 2. rade zo dňa 07. marca 2023, v ktorom sa v plnom rozsahu pridržiavali argumentov uvedených v podanej žalobe a nasledovných vyjadreniach. Poukázali na skutočnosť, že možnosť financovania zo strany akcionára platí aj pre dopravcu v súkromnom vlastníctve, nenávratné finančné príspevky z európskych fondov sú rovnako poskytované súkromným dopravcom a aj samotné obce prispievajú na prevádzku súkromných dopravcov.

17. V duplike zo dňa 06. marca 2025 sa žalovaný v 2. rade vyjadril k replike žalobcu zo dňa 28. septembra 2021, pričom odkázal na svoje doterajšie podania.

18. Žalovaní v 1. a 2. rade v podaniach zo dňa 23. mája 2025 a zo dňa 19. júna 2025 doplnili svoju argumentáciu. Rozporovali najmä tvrdenia žalobcov o priamej diskriminácii žalobcu v 1. rade vzhľadom na rozdiely medzi verejnými a súkromnými dopravcami. Spochybnili tiež aktívnu legitimitáciu žalobcu v 2. rade, keďže využívanie mestskej hromadnej dopravy nie je spojené s trvalým pobytom a ochrany pred diskrimináciou sa môžu domáhať aj fyzické osoby.

19. Žalobcovia sa napokon vo svojom podaní zo dňa 27. júna 2025 vyjadrili k podaniam žalovaných zo dňa 23. mája 2025 a 19. júna 2025, v ktorých sa pridržiavali svojej predchádzajúcej argumentácie.

V.

Konanie na správnom súde

20. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, začal s účinnosťou od 01. júna 2023 vykonávať svoju činnosť Správny súd v Bratislave, na ktorý prešiel od 01. júna 2023 výkon súdnictva v správnej agende z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre. Pred Správnym súdom v Bratislave je prejednávaná vec vedená pod sp. zn. BA-6S/183/2021. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola predmetná vec dňa 07. júna 2023 v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom

spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená senátu 2S Správneho súdu v Bratislave a následne bola dňa 21. mája 2024 rovnakým spôsobom pridelená novovzniknutému senátu 8S Správneho súdu v Bratislave.

VI.

Verejné vyhlásenie rozsudku

21. Správny súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“ alebo „súd“), ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP preskúmal napadnuté opatrenia žalovaných z dôvodov uplatnených v správnej žalobe a dospel k záveru, že žalobu je potrebné čiastočne odmietnuť a vo zvyšnej časti žaloba nie je dôvodná.

22. Správny súd rozhodol o žalobe bez nariadenia pojednávania dňa 25. septembra 2025, nakoľko boli splnené podmienky podľa § 107 ods. 2 v spojení s § 137 ods. 4 SSP. Účastníci konania o nariadenie pojednávania vo veci nežiadali. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo dňa 20. augusta 2025 oznámené na úradnej tabuli súdu a súčasne zadané na zverejnenie na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

VII.

Relevantná právna úprava

23. Podľa § 493e SSP konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

24. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

25. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

26. V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu správneho orgánu, sa postupuje podľa ustanovení tretej časti SSP o správnych žalobách.

27. Podľa § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti za aktívne opatrenia na trhu práce sa považujú aj projekty na podporu udržania pracovných miest vrátane pracovných miest, na ktorých sa vykonáva alebo prevádzkuje samostatná zárobková činnosť, a na podporu udržania zamestnancov v zamestnaní v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej situácie, núdzového stavu alebo výnimočného stavu a odstránením ich následkov, ktoré schvaľuje ministerstvo alebo ústredie po schválení podmienok vládou Slovenskej republiky a realizuje ústredie alebo úrad.

28. Podľa § 54 ods. 5 zákona o službách zamestnanosti v znení účinnom do 29. marca 2022 projekty a programy podľa odsekov 1 a 2 sú financované zo zdrojov Európskeho sociálneho fondu a spolufinancované zo štátneho rozpočtu alebo sú financované zo štátneho rozpočtu, alebo z iných zdrojov.

29. Podľa § 54 ods. 7 zákona o službách zamestnanosti v znení účinnom do 29. marca 2022 účastníkovi projektov a programov podľa odsekov 1 a 2 možno poskytnúť finančný príspevok.

VIII.

Právne posúdenie

30. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa v prejednávanej veci domáhali preskúmania zákonnosti opatrenia žalovaného v 2. rade označeného ako „oznámenie o možnosti predkladania žiadostí o poskytnutie

finančného príspevku v rámci projektu „PRVÁ POMOC“, opatrenie 3.1: Prístup uchádzačov o zamestnanie a neaktívnych osôb k zamestnaniu, vrátane dlhodobo nezamestnaných a osôb, ktoré sú vzdialené od trhu práce, ako aj miestne iniciatívy v oblasti zamestnávania a podpora mobility pracovnej sily č. 20/2021/§54-PP, aktualizácia č. 19“ zo dňa 29. apríla 2021, ako aj opatrenia žalovaného v 1. rade označeného ako „oznámenie o zamietnutí poskytnutia príspevku“ zo dňa 04. mája 2021, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu v 1. rade o poskytnutie finančného príspevku pre zamestnávateľov v čase vyhlásenej mimoriadnej situácie, núdzového stavu alebo výnimočného stavu a odstránením ich následkov v rámci projektu „PRVÁ POMOC“ - opatrenie č. 1, opatrenie č. 3A, opatrenie č. 3B podľa § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti.

31. Žalobcovia v podanej správnej žalobe namietali nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť napadnutých opatrení pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, ako aj vydanie daných opatrení na základe neúčinného právneho predpisu. Žalovaným konkrétne vytkli arbitrárnosť podmienky, že zamestnávateľ nemôže byť tzv. subjektom verejnej správy, ako aj to, že táto podmienka nevyplýva zo schémy schválenej Európskou komisiou ani z ňou určeného národného právneho rámca, ale len z uznesenia vlády SR č. 178/2020 zo dňa 31. marca 2020. Uvedené považovali nielen za nesprávnu aplikáciu právneho predpisu, ale aj za zneužitie pôsobnosti a prekročenie rozsahu správnej úvahy zo strany žalovaných. Zároveň namietli, že podmienka oprávnenosti zavádzajúca nerovnosť medzi žiadateľmi o príspevok na základe ich vlastnickej štruktúry predstavuje porušenie základného ústavno-právneho princípu rovnosti vo forme priamej (medzi dopravnými podnikmi z dôvodu ich vlastnickej štruktúry) aj nepriamej (medzi obyvateľmi z dôvodu ich trvalého pobytu) diskriminácie, porušenie základného práva vlastníť majetok a základného práva podnikat'. Žalovaným okrem toho vytkli, že napadnuté opatrenia v rozsahu podmienky oprávnenosti nie sú riadne, dôkladne a presvedčivo odôvodnené, resp. že neexistuje žiadny účinný právny predpis, ktorý by ustanovoval podmienku oprávnenosti spôsobom, akým ju uplatňujú.

Otázka aktívnej žalobnej legitímácie

32. Právna úprava SSP stanovuje základné limity súdneho prieskumu v § 2 ods. 2 SSP vymedzujúcim rozsah a limity práva na súdnu ochranu poskytovanú v správnom súdnictve v spojení s § 178 ods. 1 SSP upravujúcim aktívnu žalobnú legitímáciu a § 97 SSP stanovujúcim povinnosť súdu kedykoľvek počas konania prihliadať na to, či sú splnené procesné podmienky. V kontexte právnej úpravy pre záver o preukázaní aktívnej legitímácie žalobcu je kumulatívne vyžadované preukázanie postavenia účastníka v administratívnom konaní a tvrdenie, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli v konaní napadnutým rozhodnutím porušené alebo priamo dotknuté. Po podaní žaloby je primárne posudzované splnenie podmienky „procesnej“ aktívnej legitímácie, ktorej preukázanie alebo aspoň tvrdenie je nevyhnutnou súčasťou žaloby (§ 61 SSP v spojení s § 2 SSP). Následne správny súd skúma, či sa nejedná o žalobu podanú zjavne neoprávnenou osobou, zjavne nenapĺňajúcou kritéria aktívnej žalobnej legitímácie, ako inštitútu procesnoprávnej povahy. Zjavné nenaplnenie kritéria aktívnej žalobnej legitímácie je možné skúmať aj vo vzťahu k preukázaniu priamej dotknutosti na právach alebo záujmoch účastníka. V prípade jednoznačného negatívneho záveru môže správny súd podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP žalobu odmietnuť. (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky - ďalej len „NSS SR“ alebo „kasačný súd“ - sp. zn. 3Sfk/104/2022 zo dňa 29. mája 2025)

33. Správny súd sa v prejednávanej veci v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej legitímácie žalobcov na podanie správnej žaloby proti napadnutým opatreniam. V prípade žalobcu v 1. rade správny súd nemal pochybnosti o jeho aktívnej žalobnej legitímácii, keďže z obsahu napadnutého opatrenia žalovaného v 1. rade, ako aj z obsahu predloženého administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca v 1. rade bol účastníkom administratívneho konania pred žalovaným v 1. rade a súčasne v podanej žalobe tvrdí, že napadnutými opatreniami bolo zasiahnuté do jeho práv, keď nebolo vyhovené jeho žiadosti o poskytnutie dotknutého finančného príspevku, a to s poukazom na podmienky obsiahnuté v napadnutom opatrení žalovaného v 2. rade. Vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade naopak správny súd konštatuje, že tento nebol účastníkom administratívneho konania pred žalovaným v 1. rade týkajúcim sa žiadosti žalobcu v 1. rade o poskytnutie finančného príspevku a súčasne zo správnej žaloby nevyplýva, že napadnutými opatreniami žalovaného v 1. rade, resp. žalovaného v 2. rade bol ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch. Správny súd sa v tejto súvislosti nestotožnil s argumentáciou žalobcov, že žalobca v 2. rade je rovnako dotknutý na svojich právach v dôsledku nemožnosti zmiernenia dopadov pandémie COVID-19 a zároveň zastupuje všetkých dotknutých obyvateľov Bratislavy, keďže

neposkytnutím predmetného finančného príspevku mohli byť porušené alebo priamo dotknuté výlučne práva žalobcu v 1. rade ako účastníka administratívneho konania pred žalovaným v 1. rade, ktorý je samostatným právnym subjektom odlišným od žalobcu v 2. rade, a to bez ohľadu na to, že žalobca v 2. rade je jeho akcionárom. Vzhľadom na uvedené správny súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalobca v 2. rade podal správnu žalobu ako zjavne neoprávnená osoba a z tohto dôvodu jeho žalobu s poukazom na § 98 ods. 1 písm. e) SSP odmietol.

Otázka prípustnosti správnej žaloby

34. Konanie v správnom súdnictve je prostriedkom ultima ratio, a teda ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov právnych vzťahov súdom nastupuje až po zlyhaní všetkých zákonných prostriedkov nápravy v rámci správneho konania. Uvedené je zrejme z celej konštrukcie Správneho súdneho poriadku, keď zákon napríklad požaduje vyčerpanie žalobcovi prípustných opravných prostriedkov, vylučuje zo súdneho prieskumu rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania, ale tiež upravuje možnosť súdu zrušiť aj rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, ktoré mu predchádzalo. To znamená, že správne súdy preskúmavajú až konečné rozhodnutie správnych orgánov - bez ohľadu na ich formu, pričom inými rozhodnutiami, resp. postupmi správnych orgánov sa zaoberajú až v rámci preskúmania konečného rozhodnutia. Správny súd teda v zásade preskúmava akýkoľvek akt správneho orgánu, po ktorého vydaní už nemôže nasledovať ďalšie konanie a ktorého vydanie môže ukrátiť na právach žalobcu, resp. ktoré sa týka základných práv a slobôd žalobcu. V danej súvislosti treba poukázať na ústavnoprávne korene daného princípu, keď síce podstatou správneho súdnictva je ochrana základných práv a slobôd jednotlivca pred svojvôľou štátu a jeho výkonnej moci zverenej správnym orgánom, avšak tiež správny súd nesmie extenzívne poňatou preskúmovacou činnosťou zasahovať do právomoci moci výkonnej, čím by mohlo dôjsť k narušeniu trojdelenia moci. (napr. uznesenie NSS SR sp. zn. 6Ssk/22/2025 zo dňa 30. júna 2025)

35. Pokiaľ ide o právnú existenciu tzv. hybridného správneho aktu, teda individuálneho právneho aktu s prvkami normatívneho právneho aktu (normatívny prvok spočíva najmä vo všeobecne, resp. abstraktne určenom okruhu adresátov tohto aktu) v právnom poriadku Slovenskej republiky, taký akt aplikácie práva nemusí byť všeobecne legálne definovaný ako procesná kategória. Postačuje, ak z normatívne ustanovených konkrétnych oprávnení pre určitý orgán verejnej správy vo všeobecne záväznom právnom predpise (v rozsahu predmetnej úpravy použitom ako „lex specialis“) vyplýva práve taká povaha výsledku výkonu jeho právomoci (legálna kompetenčná, teda nie pojmová, resp. statusová definícia). K uvedenému viď bližšie uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 459/2020 publikované v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 76/2020.

36. Správny súd sa v ďalšom kroku zaoberal otázkou prípustnosti správnej žaloby proti napadnutým opatreniam žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade. V prípade napadnutého opatrenia žalovaného v 1. rade nevzhladol dôvod, pre ktorý by mohla byť podaná žaloba neprípustná. Naopak vo vzťahu k napadnutému opatreniu žalovaného v 2. rade označeného ako „oznámenie o možnosti predkladania žiadostí o poskytnutie finančného príspevku v rámci projektu „PRVÁ POMOC“, opatrenie 3.1: Prístup uchádzačov o zamestnanie a neaktívnych osôb k zamestnaniu, vrátane dlhodobu nezamestnaných a osôb, ktoré sú vzdialené od trhu práce, ako aj miestne iniciatívy v oblasti zamestnávania a podpora mobility pracovnej sily č. 20/2021/§54-PP, aktualizácia č. 19“ zo dňa 29. apríla 2021 je správny súd toho názoru, že ide o nespôsobilý predmet prieskumu, keď ho s poukazom na § 7 písm. e) SSP vyhodnotil ako opatrenie procesnej povahy, ktoré nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

37. V tomto smere sa správny súd nestotožnil so žalobnou argumentáciou, že opatrenie žalovaného v 2. rade predstavuje tzv. hybridný správny akt preskúmateľný v správnom súdnictve. S poukazom na citované rozhodnutie Ústavného súdu (a celkovo judikatúru Ústavného súdu týkajúcu sa tzv. hybridných správnych aktov) správny súd zastáva názor, že napadnuté opatrenie žalovaného v 2. rade nespĺňa základné charakteristiky tzv. hybridného správneho aktu. Napriek tomu, že v prípade opatrenia žalovaného v 2. rade možno hovoriť o určitom normatívnom prvku spočívajúcom vo všeobecne vymedzenom okruhu adresátov, ktorými sú všetci potenciálni žiadatelia o poskytnutie finančného príspevku v rámci projektu „PRVÁ POMOC“, zo žiadneho ustanovenia zákona o službách zamestnanosti (ani iného právneho predpisu) zároveň nevyplýva právomoc žalovaného v 2. rade vydať správny akt

takejto povahy. Súčasne v dôsledku samotného napadnutého opatrenia žalovaného v 2. rade nemohlo dôjsť k zásahu do subjektívnych práv žalobcu v 1. rade, keďže k zamietnutiu jeho žiadosti o poskytnutie finančného príspevku došlo s konečnou platnosťou až opatrením žalobcu v 1. rade. Je teda zrejmé, že opatrenie žalovaného v 2. rade malo výlučne procesný charakter a ako také nemohlo spôsobiť ujmu na subjektívnych právach žalobcu v 1. rade. Z uvedených dôvodov správny súd žalobu v časti týkajúcej sa napadnutého opatrenia žalovaného v 2. rade odmietol ako neprípustnú v zmysle § 98 ods. 1 písm. g) SSP.

Posúdenie dôvodnosti zvyšnej časti žaloby

38. Pokiaľ ide o napadnuté opatrenie žalovaného v 1. rade označené ako „oznámenie o zamietnutí poskytnutia príspevku“ zo dňa 04. mája 2021, správny súd po preskúmaní daného opatrenia, ako aj postupu predchádzajúceho jeho vydaniu v medziach podanej žaloby dospel k záveru, že napadnuté opatrenie žalovaného v 1. rade nevykazuje také vady, ktoré by zakladali dôvod na jeho zrušenie.

39. Správny súd konštatuje, že napadnutým opatrením žalovaného v 1. rade bola zamietnutá žiadosť žalobcu v 1. rade o poskytnutie finančného príspevku pre zamestnávateľov v čase vyhlásenej mimoriadnej situácie, núdzového stavu alebo výnimočného stavu a odstránením ich následkov v rámci projektu „PRVÁ POMOC“ - opatrenie č. 1, opatrenie č. 3A, opatrenie č. 3B podľa § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti. Pokiaľ ide o žalobné body týkajúce sa nepreskúmateľnosti daného opatrenia pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, s týmito sa správny súd nestotožnil. V tomto smere poukazuje na skutočnosť, že v predmetnom opatrení je jednoznačne vymedzený dôvod, pre ktorý žalovaný v 1. rade nevyhovel žiadosti žalobcu v 1. rade o poskytnutie finančného príspevku, a to vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v 1. rade je neoprávneným žiadateľom, pretože je subjektom verejnej správy, pričom žalovaný v 1. rade aj bližšie špecifikoval, že subjekty verejnej správy sú právnické osoby, ktoré sú v štatistickom registri organizácií zaradené v sektore verejnej správy v súlade s európskou metodikou ESA 2010. Zároveň je potrebné podotknúť, že v prípade opatrení orgánov verejnej správy nie sú stanovené rovnako prísne formálne požiadavky na ich obsah ako pri rozhodnutiach.

40. Správny súd rovnako nepovažoval za dôvodnú ani žalobnú námietku, že napadnuté opatrenie žalovaného v 1. rade bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, keďže neexistuje žiadny účinný právny predpis ustanovujúci podmienku oprávnenosti na príspevok podľa opatrenia č. 3 spočívajúcu v tom, že zamestnávateľ nemôže byť subjektom verejnej správy podľa metodiky ESA 2010. V tejto súvislosti je v prvom rade potrebné uviesť, že predmetná podmienka bola obsiahnutá už v opatrení žalovaného v 2. rade, t. j. v oznámení o možnosti predkladať žiadosti o predmetný finančný príspevok, konkrétne v rámci podmienok na priznanie príspevku v rámci opatrenia č. 3 nazvaného „podpora zamestnávateľov zasiahnutých mimoriadnou situáciou“. Zároveň z oznámenia žalovaného v 2. rade je zrejмый právny rámec rozhodovania o žiadostiach o poskytnutie daného finančného príspevku, ktorým je ustanovenie § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti.

41. Z ustanovenia § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti pritom vyplýva požiadavka na schválenie podmienok projektu na podporu udržania pracovných miest (akým je aj projekt „PRVÁ POMOC“) vládou SR. Správny súd v tejto súvislosti konštatuje, že uznesením vlády SR č. 178/2020 zo dňa 31. marca 2020 došlo k schváleniu návrhu podmienok projektu podpory udržania zamestnanosti v čase vyhlásenej mimoriadnej situácie, núdzového stavu alebo výnimočného stavu a odstránením ich následkov schváleného, v zmysle ktorého je oprávneným žiadateľom o podporu podľa bodu 1 predmetných podmienok (podpora zamestnávateľov, ktorí v čase vyhlásenia mimoriadnej situácie, núdzového alebo výnimočného stavu na základe opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky uzatvorili alebo zakázali prevádzky) zamestnávateľ (okrem subjektov verejnej správy), ktorý v čase vyhlásenej mimoriadnej situácie, núdzového alebo výnimočného stavu udrží pracovné miesta aj v prípade povinnosti prerušenia alebo obmedzenia svojej prevádzkovej činnosti na základe opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky. Nemožno sa teda stotožniť so žalobnou argumentáciou, že napadnuté opatrenie žalovaného v 1. rade bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, keďže namietaná podmienka oprávnenosti má svoj právny základ v ustanovení § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti v spojení s uznesením vlády SR č. 178/2020 zo dňa 31. marca 2020.

42. S poukazom na uvedené správny súd nevyhodnotil ako dôvodné ani žalobné body týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v tom, že žalovaným v 1. rade uplatnená podmienka oprávnenosti pri posudzovaní žiadosti žalobcu v 1. rade, podľa ktorej je neoprávneným žiadateľom o podporu podľa opatrenia č. 3 subjekt verejnej správy, nevychádza zo schémy schválenej Európskou komisiou ani z príslušného právneho rámca a žalovaný v 1. rade jej uplatnením prekročil rozsah zákonom povolennej správnej úvahy, keďže predmetná podmienka na poskytnutie podpory bola schválená uznesením vlády SR č. 178/2020 zo dňa 31. marca 2020 v nadväznosti na ustanovenie § 54 ods. 1 písm. e) zákona o službách zamestnanosti.

43. Žalobca v 1. rade napokon namietal, že predmetná podmienka oprávnenosti zavádza nerovnosť medzi žiadateľmi o príspevok na základe ich vlastníckej štruktúry, a preto predstavuje porušenie základného ústavno-právneho princípu rovnosti (vo forme priamej aj nepriamej diskriminácie), ako aj základných práv vlastníť majetok a podnikat', ktorú námietku správny súd takisto nepovažoval za dôvodnú. V tejto súvislosti je toho názoru, že subjekty verejnej správy majú nepochybne odlišné postavenie v porovnaní so subjektami nespádajúcimi do tejto kategórie, a to predovšetkým pokiaľ ide o otázku ich financovania. Za rozhodujúcu však považuje správny súd v tomto smere tú skutočnosť, že predmetná podmienka, podľa ktorej sú z poskytnutia finančnej podpory podľa opatrenia č. 3 vylúčené subjekty verejnej správy, bola schválená uznesením vlády SR č. 178/2020 zo dňa 31. marca 2020, ktorého preskúmanie však nie je predmetom tohto konania a podľa názoru správneho súdu zároveň nejde ani o spôsobilý predmet prieskumu v rámci správneho súdnictva, keďže vláda SR nie je orgánom verejnej správy v zmysle § 4 SSP. Súčasne by sa správny súd ani v prípade pochybností o súlade danej podmienky s Ústavou SR nebol oprávnený obrátiť na Ústavný súd a iniciovať konanie o súlade právnych predpisov, keďže uznesenie vlády nepatrí medzi právne predpisy uvedené v čl. 125 Ústavy SR, ktorých súlad s Ústavou SR možno preskúmať v uvedenom type konania pred Ústavným súdom.

44. S poukazom na uvedené správny súd po preskúmaní napadnutého opatrenia žalovaného v 1. rade dospel k záveru o nedôvodnosti zvyšnej časti žaloby žalobcu v 1. rade týkajúcej sa napadnutého opatrenia žalovaného v 1. rade, a preto ju s poukazom na § 190 SSP zamietol.

45. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 168 správneho súdneho poriadku a úspešným žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože nezistil dôvod, podľa ktorého možno spravodlivo požadovať od žalobcov v 1. a 2. rade, aby im nahradili trovy konania.

46. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

BA-6S/183/2021

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť do jedného mesiaca od jeho doručenia, na Správny súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.